

gørelse paa Grundlag af Skatliegningen og andre Oplysninger, som det ikke kunde være saa vanskeligt i alt Fald tilnærmelsesvis at skaffe til Veje, over, hvorledes Forholdene ville stille sig i hver By, naar disse 4 Love bleve gennemførte, med andre Ord vilde udregne en lignende Tabel, som den, der allerede af Skattekommissionen er udregnet for Københavns Vedkommende. Naar det skete, vilde det vise sig, at der kun vilde blive et forholdsvis ringe Antal Borgere omkring i Byerne, som vilde faa væsentlig forøgede Skatter til Stat og Kommune at udrede, og jeg føler mig overbevist om, at det tillige vilde vise sig, at de allerfleste af disse forholdsvis faa, der fik væsentlig forøgede Skatter, vilde være Folk, hvis Forretning og hvis Indtægter netop ere begrundede i deres Forbindelse med Landboerne, saa at det ogsaa, set fra dette Standpunkt, meget vel kunde forsvares at gaa med til denne Forhøjelse. Jeg føler mig overbevist om, at naar man rundt omkring i Byerne virkelig kommer til Klarhed over, hvorledes Stillingen for hver enkelt Klasse af Skatteborgere vilde blive, naar disse Love vare gennemførte, vil man ikke alene ikke have noget imod, at de blive gennemførte, men man vil ligefrem forlange, at denne Reform skal gennemføres.

Den ærede Minister har i Dag, i den 11te Time saa at sige, fremført en Del specielle Indvendinger mod det foreliggende Lovforslag. Den ene var, at det var dog noget lidt, der naaedes ved denne stigende Skala, idet den ærede Minister havde regnet ud, at hvis man standsede Stigningen ved 20,000 Kr. — saaledes forstod jeg den ærede Minister, og det var vist rigtig forstaaet — altsaa satte Maksimum af denne Skala til 2 pCt., vilde dette kun medføre en formindsket Indtægt for Københavns Vedkommende af 127,000 Kr. og for hele Landet af 280,000 Kr. Jeg har ikke haft Lejlighed til at regne dette efter, men jeg tvivler ikke om, at Beregningen i og for sig er rigtig. Men disse 280,000 Kr. ere jo paa ingen Maade hele Udbyttet af den stigende Skala. Denne begynder nemlig før 20,000 Kr. Vil man se efter, hvad hele Udbyttet bliver, vil det vise sig, at det bliver omtrent Forskellen mellem det Udbytte, der kunde ventes af den Reedtz-Thottske Formue- og Indkomstskat og den af Kommissionen foreslaaede, nemlig ca. 2 Mill. Kr. Og det viser sig da, at den stigende Skala har sin overordentlig store finansielle Betydning. Noget andet er det, hvis det er den ærede Mini-

sters Mening, at han ikke vilde have noget imod en stigende Skala, naar Stigningen standsede ved 20,000 Kr., og det forekommer mig, at det var det, der egentlig laa i den ærede Ministers Udvikling. Det vilde naturligtvis være en meget stor Tilnærmelse til vort Standpunkt. Jeg tror dog, at dette endda ikke vilde friste os til at fravige vor Stilling, fordi man mod at standse ved 20,000 Kr. vilde kunne sige: Naar man overhovedet er inde paa en stigende Skala, er det uretfærdigt mod dem, der have 20,000 Kr. — jeg siger i denne Forbindelse *kun* have 20,000 Kr. — at paalægge dem samme Skatteprocent som dem, der have 100,000 Kr., og som have en langt større Skatteevne end Forholdet mellem 20,000 og 100,000 angiver. Imidlertid tager jeg den ærede Ministers Udtalelse til Indtægt som en meget betydelig Tilnærmelse henimod vort Standpunkt.

Et andet Punkt, som den ærede Minister var imod, var den tvungne Selvangivelse. Alt hvad den ærede Minister der anførte, vil jeg kunne gaa meget kort igennem, thi dette have vi hørt før, det var alt det samme, som den ærede Minister anførte den Gang, det Reedtz-Thottske Lovforslag var til Behandling i Foraaret 1897. Ogsaa da mente den ærede Minister, at Selvangivelse stred imod den borgerlige Frihed. Som noget nyt blev det nu anført, at den Maade, hvorpaa Sagen tænkes gennemført, strider ogsaa mod den borgerlige „Lighed“. Til næste Aar, hvis vi da endnu have Skattelovene til Behandling, strider Fremgangsmaaden formodentlig imod Broderskabet. Jeg skal i al Korthed sige angaaende den tvungne Selvangivelse, at det Ræsonnement, som den ærede Minister anførte, at det skulde være stridende mod Friheden og Individets Ret at paalægge ham at opgive, hvad han har i Indtægt, er vistnok et ganske fejlt Ræsonnement. Det er jo dog saaledes under de Samfundsforhold, hvorunder vi leve, at Individet ikke har nogen ubegrændset Ret til at beholde alle sine Forhold for sig selv. Jeg behøver blot at henvise til den os alle paahvilende Vidnepligt, hvor enhver af os under visse Omstændigheder kan blive tvungen til at give Oplysninger om vore intimeste og personligste Forhold. Har Staten Ret til at kræve saadanne Oplysninger og til at gøre en saadan Indskrænkning i Individets Ret til at holde sine Sager for sig selv, skulde jeg tro, at det er en meget ringe Indskrænkning i Friheden, at man paalægger de enkelte Skatteydere at opgive, hvor meget de have